E.F. BENSON

Ο Άνθρωπος Που Έφτασε στα Άκρα

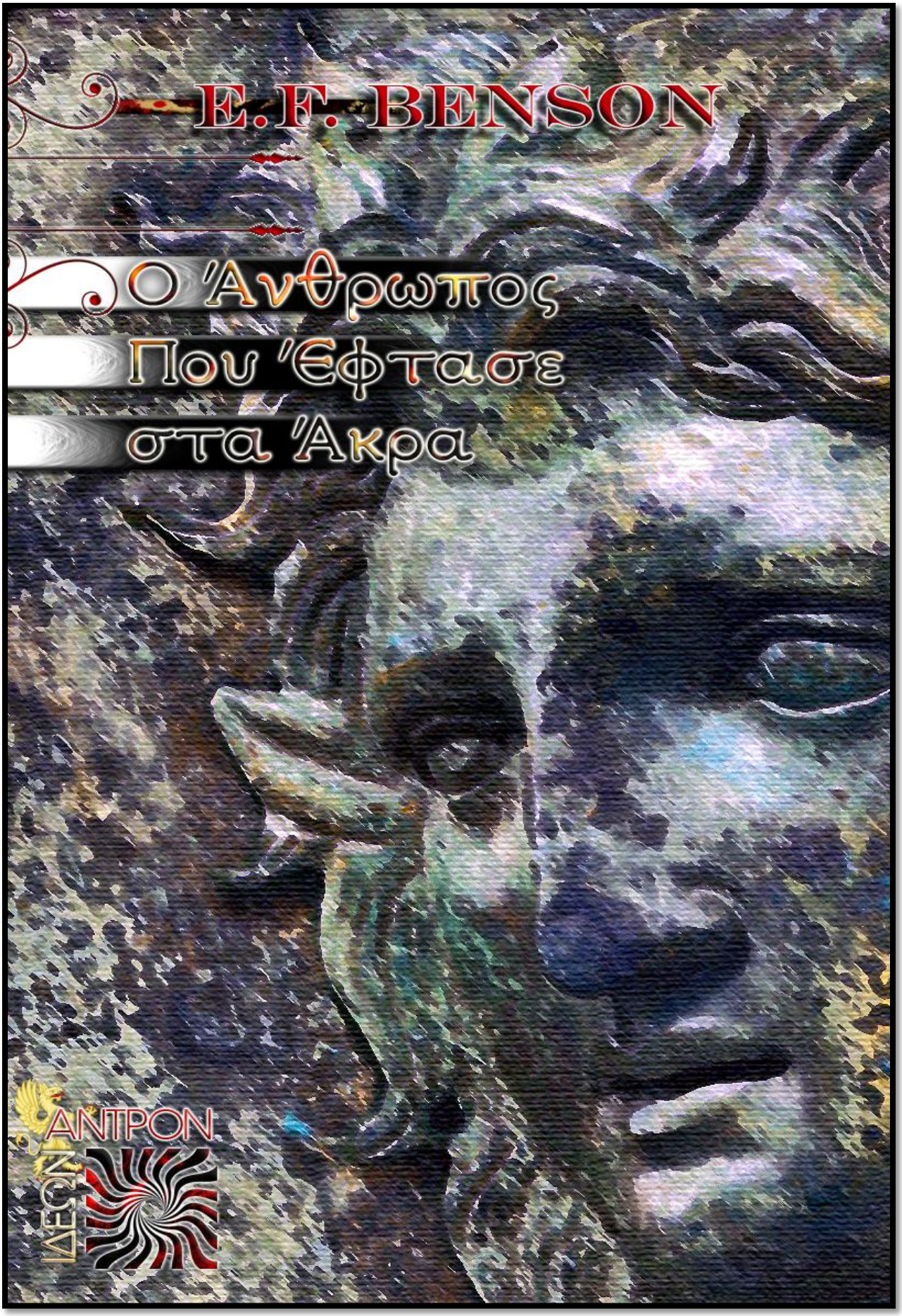

ΛΕΩΝ ΑΝΤΡΟΝ

Ευρωπαϊκή Λογοτεχνία # 1
Αθήναι, Απρίλιος 2794 από πρώτης καταγεγραμμένης Ολυμπιάδος
(2018)

E.F BENSON

Ο Άνθρωπος που έφτασε στα Άκρα

Πρόλογος και επιμέλεια: Ευάγγελος Κιούσης
Μετάφραση στην Ελληνική γλώσσα: Όλγα Αυλωνίτη
Γραφιστική εργασία: Ε.Κ., Αγγελική Αντωνίου

Πρωτότυπο έργο στην Αγγλική Γλώσσα:
E.F. Benson: The Man Who Went too Far
Πρώτη έκδοση: Pall Mall Magazine 1904
και σε συλλογικό έργο: "The Room in the Tower and other Stories" , Mills and Boon-1912

Το πρωτότυπο έργο στην Αγγλική γλώσσα είναι ελεύθερο δικαιωμάτων.
Η παρούσα έκδοση και η μετάφραση της, καθώς και τα σήματα και εμβλήματα των εκδοτών, αποτελούν πνευματική του Οίκου Ελλήνων Εθνικών «Θύρσος»/Τμήμα Διαδικτυακών Εκδόσεων Ιδεών Άντρον (υπεύθυνος κ.ν. Ευάγγελος Κιούσης) , και των συντελεστών που συνεργάστηκαν επί αυτής όπως αναγράφονται.
Διακινείται άνευ χρηματικού αντιτίμου από το διαδίκτυο από τις επίσημες ιστοσελίδες της οργάνωσης του «Θύρσου», και απαγορεύεται η πώλησή της σε ψηφιακή ή έντυπη μορφή άνευ γραπτής αδείας των συντελεστών.

Επικοινωνία με τους Εκδότες: hellenesthyrsos@gmail.com

Ένας Μικρός Πρόλογος για το παρόν έργο

Ακριβώς στην εποχή που ακολούθησε τον θάνατο της Βασίλισσας της Αγγλίας Βικτωρίας, και στην έναρξη των μεγάλων αλλαγών στην Ευρώπη και πιο συγκεκριμένα στην Αγγλία, την Εδουρδιανή περίοδο, εποχή κοινωνικών ανακατατάξεων, εκμοντερνισμού και τεχνολογικής ανόδου, ο ρομαντισμός και η ατμόσφαιρα του περασμένου αιώνος αντιμάχονταν τις αναδυόμενες τάσεις της νέας αυτής περιόδου.
Στη λογοτεχνία, υπήρξε μία πιο λαϊκή τάση που εμφανίστηκε παράλληλα με τη διάδοση του καθημερινού τύπου, και των θεαμάτων όπως του τότε νέου ακόμη κινηματογράφου.
Σε αυτή την περίοδο, έζησε και έδρασε ο συγγραφέας Εδουάρδος Φρειδερίκος Μπένσον (24 Ιουλίου 1867 – 29 Φεβρουαρίου 1940).
Ανάμεσα σε πολλούς άλλους συγγραφείς και σε αρκετά έργα που θέλουμε να παρουσιάσουμε όποτε μας δοθεί η ευκαιρία, επιλέξαμε να κάνουμε μία αρχή, με το παρόν έργο, καθώς, κρίναμε ότι για τον αναγνώστη που θέλει και μπορεί να διακρίνει λίγο βαθύτερα από μία απλή «φανταστική ιστορία», σε αυτή τη περίοδο των καταιγιστικών αλλαγών, θα του φανεί ιδιαιτέρως χρήσιμο το παρόν ανάγνωσμα.
Η αναζήτηση της ευτυχίας, η απόπειρα ενός άλματος και σύνδεσης του σημερινού ανθρώπου με το Ιδεατό, δίχως να μεσολαβήσουν και να βιωθούν απαραίτητα στάδια, επίπονα σαφώς, και με κόπο, η φυγοπονία και ο κενός αισθητικός αναχρονισμός δίχως αντικειμενική βάση και σύστημα Αξιών ενός δεδομένου Πολιτισμικού κέντρου, παλλόμενου και ισχυρού, αποτελούν μία επικίνδυνη ατραπό, ή και μία Ύβρι.
Για εμάς ως Εθνικούς, ως Παγανιστές, οι οποίοι πασχίζουμε καθημερινά να εμπλουτίσουμε το Πολιτισμικό μας Περιβάλλον, η προσοχή που απαιτείται και η ευθύνη της,

πολλαπλασιάζονται.
Έτσι, επιλέξαμε αυτό το αλληγορικό μικρό διήγημα του Μπένσον, ως πολύ χρήσιμο σε αυτή τη διαρκή υπενθύμιση.
Το κλίμα της ρομαντικής γραφής στην Ευρώπη, που από την πρώτη στιγμή αγκάλιασε τον Ελληνικό Κόσμο, συχνά ανέδειξε τη μορφή του Θεού Πανός, άλλοτε σε πιο κατανοητή υπόσταση, και άλλοτε ιδωμένο μέσα από τα σκοτεινά πουριτανικά μάτια της κυρίαρχης θρησκείας. Δεν θα σταθούμε σε αυτό. Για όποιον προσπαθεί να κατανοήσει τον Μέγα Θεό Παν, η λογοτεχνία είναι μόνον ένα παιδικό στάδιο. Οι τρόποι όμως προς την αναζήτηση κάθε αυθεντικότητας έχουν ένα Τίμημα, το οποίο, και στο παρόν έργο, εύστοχα εντοπίζονται από τον Βρετανό συγγραφέα ο οποίος έζησε για ένα διάστημα και στην Αθήνα, εργαζόμενος για την Βρετανική Αρχαιολογική Σχολή (1892-1895), ερχόμενος σε επαφή με την πρωτογενή Τέχνη και τον Πολιτισμό μας. Αμέσως μετά βρέθηκε εργαζόμενος στην Αίγυπτο στην Ένωση για την προώθηση των Ελληνικών Σπουδών, από όπου παράλληλα συνέχιζε και το συγγραφικό του έργο. Υπήρξε ένας από τους υποστηρικτές του πρώτου εγχειρήματος για αποκλειστική φυτοφαγία και αποχής από το κρέας, πιθανώς επηρεασμένος από τις Πυθαγόρειες διδαχές αλλά δίχως να μπορεί να βεβαιωθεί αυτό με σιγουριά, στηρίζοντας ως μέτοχος το πρώτο χορτοφαγικό εστιατόριο που άνοιξε διάσημος τότε Βρετανός αθλητής και υπέρμαχος της υγιεινής ζωής Γιούστας Μάιλς ,για ένα βραχύ διάστημα στο Λονδίνο.
Ως γιος του αρχιεπισκόπου του Κάντερμπερι, και με υψηλή μόρφωση εκπαιδευόμενος στο Βασιλικό Κολλέγιο του Κέμπριτζ, ο Μπένσον, είχε εξ αρχής την τάση να εμβαθύνει πέρα από το αισθητικό, και στον πνευματικό παράγοντα. Πολυγραφότατος με πάνω από 100 έργα, βιογραφίες σημαντικών προσώπων, νουβέλλες και ιστορίες φαντασίας, τιμήθηκε λίγο πριν το τέλος του βίου του (1938), από το Μαγδαληνό Κολλέγιο του Κέμπρητζ για τη συνολική συνεισφορά του.
Ευχόμαστε στις αναγνώστριες και τους αναγνώστες, να βρουν εξίσου χρήσιμο το παρόν μικρό βιβλίο όπως φάνηκε και σε εμάς.
Καλή ανάγνωση.

Αθήνα, 2/4/ «2018»
Για τις Εκδόσεις Ιδεών Άντρον
Ευάγγελος Κιούσης

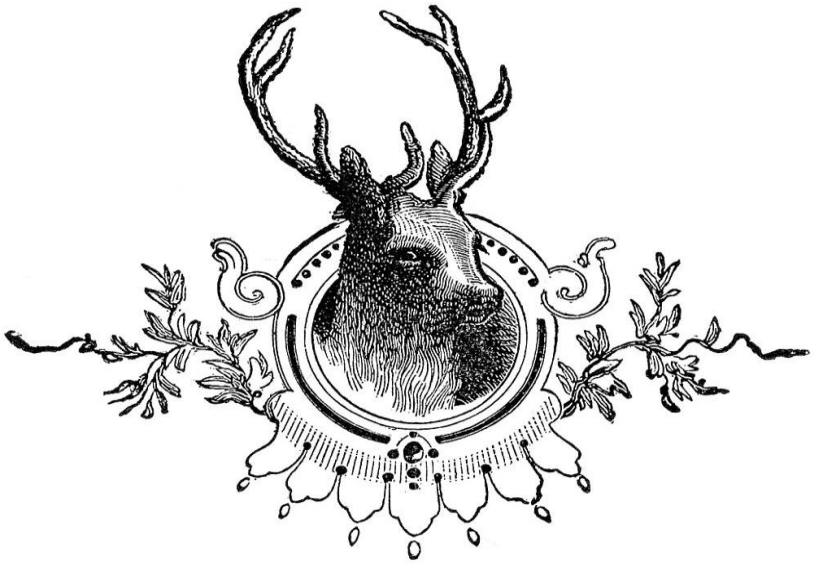

Το μικρό χωριό της Αγίας Πίστης απλώνεται στο ξέφωτο ενός δάσους στη βόρεια όχθη του ποταμού Ελλού, στην επαρχία Χαμσάιρ. Μοιάζει να αγκαλιάζει τη γκρίζα Νορμανδική εκκλησία του, σαν να ψάχνει πνευματική προστασία από τις νεράιδες και τα ξωτικά, τους καλικάντζαρους και τους "μικρούς ανθρώπους", και όλα εκείνα τα πλάσματα που ίσως κρύβονται ακόμη και σήμερα στις απέραντες εκτάσεις του Νέου Δάσους, βγαίνοντας μόνο μετά το σούρουπο για να τελειώσουν τις περίεργες δουλειές τους. Βγαίνοντας από το χωριό, οποιαδήποτε κατεύθυνση και αν ακολουθήσεις (αρκεί να αποφύγεις τον κεντρικό δρόμο που οδηγεί στο Μπρόκενχερστ) είναι πολύ πιθανό να περπατάς ένα ολόκληρο καλοκαιρινό απόγευμα δίχως να συναντήσεις την παραμικρή ένδειξη ανθρώπινης παρουσίας, ή ακόμη και χωρίς να δεις κάποια άλλη ανθρώπινη ύπαρξη.

Τα δασύτριχα άγρια πόνυ ίσως σταματήσουν το φαγητό τους για μια στιγμή καθώς θα περνάς, κοπάδια ολόλευκων λαγών θα τρέξουν να εξαφανιστούν

στα λαγούμια τους, μια καφετιά οχιά ίσως γλιστρήσει μπροστά σου για να χαθεί μέσα στα ρείκια, και τα πουλιά θα κελαηδούν κρυμμένα στους θάμνους, όμως, κατά πάσα πιθανότητα, δεν θα συναντήσεις άλλον άνθρωπο για μια ολόκληρη μέρα. Και όμως, δεν θα αισθανθείς μοναξιά ούτε στο ελάχιστο. Το καλοκαίρι, το φως του ήλιου είναι γεμάτο πολύχρωμες πεταλούδες, και ο αέρας είναι γεμάτος με τους ήχους του δάσους που αλληλένδετα, σαν όργανα κάποιας ορχήστρας, συνθέτουν τη μεγάλη συμφωνία της ετήσιας Εορτής του Ιουνίου.

Οι άνεμοι που ψιθυρίζουν στις σημύδες και αναστενάζουν ανάμεσα στα έλατα, οι μέλισσες που βουίζουν μέσα στους θάμνους, πολυάσχολες με την νόστιμη εργασία τους, τα μυριάδες πουλιά που τιτιβίζουν πάνω από τους πράσινους ναούς του δάσους, και η φωνή του ποταμού που κυλάει σε ελικοειδή σχηματισμό πάνω στις πέτρες μέχρι να φτάσει στη λίμνη, θα σου δώσουν την αίσθηση πως υπάρχουν πολλές παρουσίες δίπλα σου και, σίγουρα, κάποια συντροφιά είναι κοντά σου.

Ωστόσο, παραδόξως, αν και θα περίμενε κανείς ότι η υγιής και χαρούμενη επίδραση του καθαρού αέρα και του απέραντου δάσους θα αποτελούσε μια ιδιαίτερα ευγενική συντροφιά – στο βαθμό τουλάχιστον που μπορεί η Φύση να επηρεάσει πραγματικά το υπέροχο ανθρώπινο γένος, το οποίο εδώ αιώνες έμαθε να αψηφάει τις πιο βίαιες καταιγίδες μέσα στις καλοφτιαγμένες οικίες του, να χαλιναγωγεί τους χειμάρρους ώστε να φωτίζουν τα δρομάκια του, να τρυπάει τα βουνά και να οργώνει τις θάλασσες– οι κάτοικοι της Αγίας Πίστης δύσκολα θα δεχτούν να περπατήσουν στο δάσος μόλις πέσει το σκοτάδι. Κυρίως επειδή, παρά τη σιωπή και την μοναξιά που επικρατεί, δεν μπορεί κανένας να είναι σίγουρος σε ποια συντροφιά ίσως βρεθεί ξαφνικά. Αν και είναι δύσκολο να πείσεις τους χωρικούς να σου διηγηθούν κάποια ιστορία απόκρυφων εμφανίσεων, η αίσθηση πλανάται στην ατμόσφαιρα. Μάλιστα κάποτε άκουσα μια πολύ συγκεκριμένη ιστορία: την ιστορία μιας τερατώδους κατσίκας που είδαν να χοροπηδάει με σατανική χαρά μέσα σε δασώδη και σκιερά μέρη, και ίσως συνδέεται με την ιστορία τα κομμάτια της οποίας προσπαθώ να ενώσω. Είναι μια ιστορία γνωστή στους χωρικούς. Όλοι θυμούνται τον νεαρό καλλιτέχνη που πέθανε εδώ πριν λίγο καιρό. Ένας νεαρός άνδρας, ή τουλάχιστον έτσι έδειχνε, εξαιρετικής ομορφιάς. Κάτι είχε επάνω του που έκανε τα πρόσωπά των ανθρώπων να χαμογελούν και να φωτίζονται μόλις τον έβλεπαν. Το φάντασμα του, λένε, "περπατάει" συνεχώς

δίπλα στο ρυάκι και μέσα στα δάση που αγάπησε, κυρίως, όμως, στοιχειώνει ένα συγκεκριμένο σπίτι, το τελευταίο του χωριού, εκεί που κατοικούσε, καθώς και τον κήπο του σπιτιού, στον οποίο τελείωσε η ζωή του. Προσωπικά, πιστεύω ότι ο φόβος για το Δάσος ξεκίνησε εκείνη ακριβώς την ημέρα.

Όπως ακριβώς αρχίζει η ιστορία θα την ξεκινήσω και εγώ, συνθέτοντας τα κομμάτια της. Η ανασύνθεση βασίζεται εν μέρει στις αφηγήσεις των χωρικών, αλλά κυρίως σε εκείνη του Ντάρσι, ενός φίλου μου και φίλου του ανθρώπου γύρω από τον οποίο ξετυλίγονται τα γεγονότα.

Ήταν μια μέρα αξεπέραστης καλοκαιρινής ομορφιάς, και καθώς ο ήλιος πλησίαζε στη δύση του, η κρυστάλλινη βραδιά γίνονταν ολοένα και πιο θαυμαστή.

Δυτικά της Αγίας Πίστης, οι οξιές που απλώνονταν για μίλια προς την ορεινή πεδιάδα έριχναν ήδη σαν πέπλο τη σκιά τους πάνω στις κόκκινες στέγες, ενώ το καμπαναριό της γκρίζας εκκλησίας, το υψηλότερο σημείο του χωριού, έδειχνε τον ουρανό με το φλογερό πορτοκαλί του δάχτυλο. Ο ποταμός Ελλός, έρεε ακριβώς δίπλα, αντανακλώντας το γαλάζιο του ουρανού στα νερά του, περικλείοντας το δάσος στην ονειρική πορεία του. Οι δύο όχθες ενώνονταν με μία πρόχειρη γέφυρα, αποτελούμενη από δύο σανίδες, που ξεκινούσε από την άκρη του κήπου του τελευταίου σπιτιού, και ενώνονταν με το δάσος μέσα από ένα μικρό άνοιγμα στις λυγαριές. Βγαίνοντας από τη σκιά του δάσους, το ποτάμι χύνονταν στις λίμνες που φλέγονταν από την λιωμένη πορφύρα του ηλιοβασιλέματος, και χάνονταν στις απέραντες δασικές εκτάσεις.

Το σπίτι στο τέλος του χωριού βρισκόταν έξω από τη σκιά, και το γρασίδι που απλώνονταν μέχρι το ποτάμι λουζόντανε στο φως του ήλιου. Εκθαμβωτικά παρτέρια στόλιζαν τα χαλικόστρωτα μονοπάτια του. Ακριβώς στη μέση βρίσκονταν μια πέτρινη πέργκολα, μισό– κρυμμένη πίσω από χιλιάδες τριαντάφυλλα, ενώ τα αστεράκια της αγράμπελης την έβαφαν σε μια μωβ απόχρωση. Στη μια άκρη της, ανάμεσα σε δύο κολώνες, κρέμονταν μια αιώρα μέσα στην οποία διακρίνονταν ξαπλωμένη μια φιγούρα με ανασηκωμένα μανίκια.

Το σπίτι ήταν αρκετά απομακρυσμένο από το υπόλοιπο χωριό, και ένα μονοπάτι που περνούσε μέσα από δύο χωράφια, τα οποία είναι τώρα γεμάτα

ψηλό, αρωματικό άχυρο, ήταν η μόνη επικοινωνία του με τον κεντρικό δρόμο. Ήταν μια απλή κατασκευή, είχε μόλις δύο ορόφους και, ακριβώς όπως ο κήπος, οι τοίχοι του ήταν καλυμμένοι από ανθισμένα τριαντάφυλλα. Μια μικρή λιθόστρωτη βεράντα σκεπασμένη με τέντα στόλιζε το μπροστινό μέρος του κήπου. Ένας νεαρός, ήσυχος υπηρέτης, έστρωνε το τραπέζι της βεράντας για το δείπνο. Ήταν ικανός και γρήγορος στη δουλειά του, και μόλις ολοκλήρωσε το έργο του επέστρεψε στο σπίτι, για να βγει ξανά κρατώντας ένα μεγάλο μπουρνούζι με τραχιά υφή. Κρατώντας το στα χέρια, πλησίασε την αιώρα κάτω από την πέργκολα.

«Σχεδόν οκτώ, κύριε,» είπε.

«Έχει έρθει ο κύριος Ντάρσυ;» ρώτησε μια φωνή από την αιώρα.

«Όχι, κύριε».

«Αν δεν έχω επιστρέψει μέχρι να έρθει, πες του ότι παίρνω το μπάνιο μου πριν το δείπνο».

Ο υπηρέτης επέστρεψε στο σπίτι και μετά από λίγα λεπτά ο Φρανκ Χόλτον, με μικρή προσπάθεια, ανακάθισε στην αιώρα, γλιστρώντας έξω. Ήταν μεσαίου ύψους και μάλλον λεπτός, όμως η κομψότητα και η χάρη των κινήσεών του, έδιναν την εντύπωση μεγάλης σωματικής δύναμης: ακόμη και η έξοδός του από την αιώρα πραγματοποιήθηκε με ιδιαίτερη χάρη. Το πρόσωπό και τα χέρια του είχαν μια σκούρα απόχρωση, είτε από τη συνεχή έκθεση στον άνεμο και τον ήλιο, είτε, όπως έδειχναν τα μαύρα μαλλιά και τα σκούρα μάτια του, από κάποιο ίχνος νότιου αίματος. Το κεφάλι του ήταν μικρό, το πρόσωπό του είχε την ομορφιά ενός μοντέλου, ενώ η ομαλότητα του περιγράμματος σε έκανε να πιστέψεις πως ήταν ένα αμούστακο αγόρι που βρίσκονταν ακόμη στην εφηβεία. Όμως, υπήρχε κάτι στην εμφάνιση του – κάτι που μόνο η ζωή και η πείρα μπορούν να δώσουν– που αναιρούσε αυτήν την εντύπωση, και τελικά σε άφηνε τόσο μπερδεμένο ως προς την ηλικία του, ώστε την επόμενη στιγμή σταματούσες να το σκέφτεσαι και απλά κοιτούσες αυτό το υπέροχο δείγμα νέου άνδρα με αχόρταγη ικανοποίηση.

Ήταν ντυμένος όπως πρόσταζε η εποχή και η ζέστη, φορώντας μόνο ένα πουκάμισο ανοιχτό στο λαιμό, και ένα φανελένιο παντελόνι. Το κεφάλι του, σκεπασμένο με πυκνά, ελαφρώς ατίθασα, κοντά και σγουρά μαλλιά, ήταν ακάλυπτο. Περπατούσε στο γρασίδι μέχρι που έφτασε στο σημείο του

ποταμού που του άρεσε να κολυμπάει. Για μια στιγμή δεν ακούγονταν τίποτα, έπειτα ένας ήχος βουτιάς και παφλασμού στο νερό, συνοδευόμενος από μια κραυγή εκστατικής χαράς, καθώς κολυμπούσε ενάντια στο χείμαρρο, με το νερό να αφρίζει γύρω από το λαιμό του. Μετά από περίπου πέντε λεπτά πάλης, ξάπλωσε ανάσκελα, και με τα χέρια ανοιχτά άφησε να τον παρασύρει το ρεύμα, μένοντας ακίνητος στον απαλό κυματισμό του νερού. Τα μάτια του ήταν κλειστά και με μισάνοιχτα χείλη μονολογούσε.

«Είμαι ένα μαζί του», σιγοψιθύρισε. «Το ποτάμι και εγώ, εγώ και το ποτάμι. Η δροσιά και η ροή του είμαι εγώ, η βλάστηση που αναπτύσσεται μέσα του, είμαι πάλι εγώ. Η δύναμη μου, τα ίδια μου τα άκρα, δεν είναι δικά μου, ανήκουν στο ποτάμι. Είναι όλα ένα, είμαστε ένα αγαπητέ μου Ελλέ».

Μετά από ένα τέταρτο εμφανίστηκε ξανά στην άκρη του κήπου, ντυμένος όπως πριν, με τα βρεγμένα του μαλλιά να έχουν σχεδόν στεγνώσει, σχηματίζοντας ξανά όμορφες κοντές μπούκλες. Σταμάτησε για μια στιγμή, γύρισε και κοίταξε το ποτάμι με το χαμόγελο που σχηματίζεται στα χείλη μας όταν αντικρίζουμε το πρόσωπο κάποιου φίλου, και μετά κατευθύνθηκε προς το σπίτι. Την ίδια στιγμή ο υπηρέτης βγήκε από την πόρτα της βεράντας, συνοδεύοντας έναν άνδρα που φαινόταν να διανύει την τέταρτη δεκαετία της ζωής του. Το βλέμμα του επισκέπτη συνάντησε εκείνο του Φρανκ μέσα από τους θάμνους και τα παρτέρια. Επιτάχυναν και οι δύο το βήμα τους μέχρι που συναντήθηκαν σε μια γωνιά του κήπου όπου μοσχοβολούσαν οι πασχαλιές.

«Αγαπητέ μου Ντάρσι», φώναξε ο Φρανκ, «πόσο χαίρομαι που σε βλέπω».

Ο επισκέπτης τον κοίταζε με εμφανή έκπληξη.

«Φρανκ!» αναφώνησε.

«Ναι, αυτό είναι το όνομά μου», απάντησε γελώντας. «Τι συμβαίνει;»

Ο Ντάρσι έπιασε το χέρι του.

«Τι έχεις κάνει;» ρώτησε. «Εσύ ξανάνιωσες».

«Ω, έχω τόσα να σου πω», είπε ο Φρανκ. «Θα είναι δύσκολο να με πιστέψεις, αλλά θα σε πείσω...»

Άφησε στη μέση τη φράση και σήκωσε το χέρι του.

«Σώπασε τώρα. Άκου, αυτό είναι το αηδόνι μου», είπε.

Το χαμόγελο της αναγνώρισης και του καλωσορίσματος με το οποίο είχε υποδεχτεί τον φίλο του έσβησε από το πρόσωπό του, και στη θέση του εμφανίστηκε ένα βλέμμα θαυμασμού, ίδιο με εκείνο του ερωτευμένου που ακούει τη φωνή της αγαπημένης του.

Το στόμα του μισάνοιξε, αποκαλύπτοντας μια λευκή γραμμή δοντιών, και τα μάτια του κοίταζαν όλο και πιο μακριά, μέχρι που στον Ντάρσι φάνηκε σαν να είχαν επικεντρωθεί σε πράγματα πέρα από την όραση του ανθρώπου. Κάτι πρέπει να τρόμαξε το πουλί τότε, επειδή σταμάτησε να κελαηδάει.

«Ναι, έχω πολλά να σου πω», συνέχισε ο Φρανκ. «Πραγματικά χαίρομαι που σε βλέπω. Όμως δείχνεις χλωμός και ταλαιπωρημένος. Καθόλου περίεργο μετά από εκείνον τον πυρετό. Δεν πρόκειται να δεχτώ αντιρρήσεις για αυτήν την επίσκεψη. Είναι Ιούνιος και θα μείνεις εδώ μέχρι να είσαι ξανά σε θέση να εργαστείς. Τουλάχιστον δύο μήνες.»

«Ω, δεν μπορώ να σε επιβαρύνω τόσο πολύ.»

Ο Φρανκ τον έπιασε από το μπράτσο και άρχισαν να περπατάνε μαζί στο γρασίδι.

«Επιβάρυνση; Ποιος μίλησε για επιβάρυνση; Όταν σε βαρεθώ θα σου το πω καθαρά, αλλά θυμάσαι την εποχή που συγκατοικούσαμε σε εκείνο το μικρό στούντιο; Δεν βαριόμασταν ποτέ ο ένας τον άλλο. Όμως, δεν είναι σωστό να συζητάμε για την αναχώρησή σου ενώ μόλις ήρθες. Πάμε μια μικρή βόλτα μέχρι το ποτάμι, και θα γυρίσουμε την ώρα του δείπνου».

Ο Ντάρσι έβγαλε την ταμπακιέρα του και την προσέφερε στον άλλο.

Ο Φρανκ γέλασε.

«Όχι, όχι για μένα! Θεέ μου, ώστε κάποτε κάπνιζα; Πόσο παράξενο μου φαίνεται!»

«Το έκοψες;»

«Δεν ξέρω, υποθέτω πως ναι. Πάντως δεν καπνίζω πια. Δεν θα σκεφτόμουν καν να το βάλω στο στόμα μου, όπως άλλωστε και το κρέας».

«Ακόμη ένα θύμα στον καπνισμένο βωμό της χορτοφαγίας;»

«Θύμα;» ρώτησε ο Φρανκ. «Έτσι σου φαίνομαι;»

Σταμάτησε στην άκρη του ρέματος και σφύριξε απαλά. Μια νερόκοτα εμφανίστηκε πετώντας κατά μήκος του ποταμού και έτρεξε στην όχθη. Ο Φρανκ την πήρε πολύ απαλά στα χέρια του και την χάιδεψε, ενώ εκείνη ακούμπησε το κεφάλι της στο πουκάμισό του.

«Είναι ακόμη ασφαλές το σπίτι ανάμεσα στις καλαμιές;» της ψιθύρισε με τραγουδιστή φωνή. «Είναι καλά η σύζυγος; Κανένα πρόβλημα με τους γείτονες; Ωραία, αγαπητέ μου, γύρισε στο σπίτι σου» είπε πετώντας την στον αέρα.

«Αυτό το πουλί είναι πολύ ήμερο», σχολίασε ο Ντάρσι, ελαφρώς μπερδεμένος.

«Μάλλον ναι,» απάντησε ο Φρανκ, παρακολουθώντας την πτήση του.

Κατά τη διάρκεια του δείπνου ο Φρανκ έδειξε ενδιαφέρον για τις κινήσεις και τα επιτεύγματα του παλιού του φίλου που δεν είχε δει για έξι χρόνια. Αυτά τα έξι χρόνια, όπως φάνηκε, ήταν γεμάτα όμορφα περιστατικά και επιτυχίες για τον Ντάρσι. Είχε αποκτήσει καλό όνομα ως ζωγράφος πορτραίτων, αποδεικνύοντας πως τα έργα του δεν ήταν μια περαστική τάση. Ως αποτέλεσμα, ο ελεύθερος χρόνος του ήταν ελάχιστος. Μέχρι που, περίπου τέσσερις μήνες πριν, ταλαιπωρήθηκε από μια σοβαρή επίθεση τυφοειδούς πυρετού, με αποτέλεσμα, όσον αφορά την ιστορία μας, την άφιξή του σε αυτό το απομονωμένο μέρος για να ανακτήσει τις δυνάμεις του.

«Όντως, έφτασες ψηλά,» είπε ο Φρανκ. «Πάντα το ήξερα ότι θα πετύχεις. Έχεις καταφέρει πολλά και θα πραγματοποιήσεις ακόμα περισσότερα στο μέλλον. Όσο για το χρήμα; Κολυμπάς σε αυτό όπως καταλαβαίνω. Μα την αλήθεια, Ντάρσι, πόση ευτυχία πρέπει να εισέπραξες όλα αυτά τα χρόνια! Αυτή είναι η μόνη άφθαρτη περιουσία. Και πόσα θα έχεις μάθει! Ω, δεν εννοώ σχετικά με την Τέχνη. Ακόμα και εγώ θα μπορούσα να τα είχα μάθει αυτά».

Ο Ντάρσι γέλασε.

«Έφτασα ψηλά; Αγαπητέ μου φίλε, όσα έμαθα σε αυτά τα έξι χρόνια, για να το πω απλά, εσύ τα γνώριζες από την κούνια σου. Οι παλιοί σου πίνακες ήταν εκείνοι που πουλήθηκαν ακριβά. Τώρα δεν ζωγραφίζεις πια;»

Ο Φρανκ κούνησε το κεφάλι του.

«Όχι, είμαι πολύ απασχολημένος», απάντησε.

«Κάνοντας τι ακριβώς; Πες μου σε παρακαλώ. Είναι κάτι που με ρωτούν όλοι, συνεχώς».

«Τι κάνω; Υποθέτω πως θα έλεγες ότι δεν κάνω τίποτα».

Ο Ντάρσι κοίταξε το φωτεινό νεανικό πρόσωπο που είχε απέναντι του.

«Φαίνεται να σου ταιριάζει, αυτός ο τρόπος ενασχόλησης», παρατήρησε. «Σειρά σου, λοιπόν. Μίλησέ μου για σένα, διαβάζεις; Μελετάς; Κάποτε υποστήριζες πως θα έκανε καλό σε όλους μας – τους καλλιτέχνες, εννοώ – να μελετήσουμε οποιοδήποτε ανθρώπινο πρόσωπο προσεκτικά για ένα χρόνο, χωρίς να καταγράψουμε απολύτως τίποτα. Με αυτό ασχολήθηκες;»

Ο Φρανκ κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

«Εννοώ ακριβώς αυτό που είπα», διευκρίνισε. «Δεν κάνω τίποτα και ποτέ δεν ήμουν περισσότερο απασχολημένος. Πρώτα από όλα, κοίταξέ με! Δεν φαίνεται πως κάτι έχω κάνει στον εαυτό μου;»

«Είσαι δύο χρόνια πιο νέος από μένα,» είπε ο Ντάρσι, «ή τουλάχιστον τόσο ήσουν. Επομένως, είσαι τριανταπέντε ετών. Όμως αν σε έβλεπα για πρώτη φορά, θα έλεγα πως είσαι μόλις είκοσι. Άραγε αξίζει τον κόπο να περάσει κανείς έξι πολυάσχολα χρόνια, μόνο και μόνο για να καταφέρει να δείχνει είκοσι ετών; Κάτι τέτοιο θα ταίριαζε περισσότερο σε μια κοκέτα».

Ο Φρανκ γέλασε δυνατά.

«Πρώτη φορά με συγκρίνουν με ένα τέτοιο αρπακτικό», είπε. «Όχι, δεν ασχολήθηκα με αυτό. Για να είμαι ειλικρινής, μόλις που πρόσεξα πως ένα από τα αποτελέσματα της ενασχόλησής μου ήταν και αυτό. Φυσικά, τώρα που το σκέφτομαι, είναι ένα λογικό αποτέλεσμα, αν και όχι ιδιαίτερα σημαντικό. Είναι αλήθεια πως το σώμα μου έχει γίνει νέο, αλλά δεν είναι αυτή η μεγαλύτερη συνέπεια· εγώ έγινα νέος.»

Ο Ντάρσι έσπρωξε την καρέκλα του προς τα πίσω και γύρισε στο πλάι, κοιτάζοντας κατά πρόσωπο τον φίλο του.

«Αυτή ήταν η ενασχόλησή σου, λοιπόν;» ρώτησε.

«Ναι, δηλαδή, μια πτυχή της. Σκέψου τι σημαίνει η νεότης! Είναι η ικανότητα για ανάπτυξη· μυαλό, σώμα, πνεύμα, όλα αναπτύσσονται, όλα

δυναμώνουν, αποκτούν μια πληρέστερη, σταθερότερη ζωή κάθε μέρα. Ένα πολύ σημαντικό γεγονός, αν λάβουμε υπόψη πως μόλις ο άνθρωπος φτάσει στο απόγειο της δύναμής του, αρχίζει ο κατήφορος της ζωής. Ο άνθρωπος φτάνει στην κορύφωση της ανάπτυξής του και παραμένει εκεί, όπως λένε, για δέκα χρόνια, ή το πολύ είκοσι. Μόλις όμως φτάσει το ανώτατο στάδιο ανάπτυξης, αρχίζει η αργή, ανεπαίσθητη αποδυνάμωσή του. Αυτά τα σημάδια της ηλικίας υπάρχουν σε όλους σας, στο σώμα σας, στην τέχνη σας, ίσως και στο μυαλό σας. Γίνεστε όλο και λιγότερο ακμαίοι. Εγώ όμως, όταν φτάσω στην κορύφωσή μου – την πλησιάζω, άλλωστε– τότε, θα δεις».

Τα αστέρια άρχισαν να εμφανίζονται στο μπλε βελούδο του ουρανού, ενώ στα ανατολικά ο ορίζοντας πάνω από τη μαύρη σιλουέτα του χωριού χρωματίζονταν από την έλευση του φεγγαριού. Λευκές νυχτοπεταλούδες πετούσαν απαλά πάνω από τα παρτέρια του κήπου και η νύχτα σιγοπερπατούσε ανάμεσα στους θάμνους.

Ο Φρανκ σηκώθηκε απότομα.

«Ω, αυτή είναι η υπέρτατη στιγμή», είπε απαλά. «Τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, η δύναμη της ζωής, εκείνη η αιώνια και άφθαρτη δύναμη, είναι τόσο κοντά μου που με έχει σχεδόν αγκαλιάσει. Κάνε ησυχία για ένα λεπτό».

Προχώρησε στην άκρη της ταράτσας και κοίταξε έξω. Στέκονταν όρθιος με τα χέρια ανοιχτά. Ο Ντάρσι τον άκουσε να παίρνει μια βαθιά εισπνοή γεμίζοντας τους πνεύμονές του, αφήνοντας τον αέρα να βγει μετά από λίγα δευτερόλεπτα. Έξι ή οκτώ φορές επανέλαβε το ίδιο, πριν γυρίσει πίσω στο φως των κεριών.

«Ίσως σου ακουστεί τρελό,», είπε, «αλλά αν θέλεις να ακούσεις την πιο σοβαρή αλήθεια που έχω πει ποτέ, θα σου μιλήσω για μένα. Όμως, ας περάσουμε στον κήπο, εάν δεν σε ενοχλεί η υγρασία. Υπάρχει κάτι που δεν έχω πει σε κανέναν και θα ήθελα να το μοιραστώ μαζί σου. Για την ακρίβεια, έχει περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που προσπάθησα να εξηγήσω όσα έμαθα».

Περπάτησαν ανάμεσα στα μεθυστικά αρώματα της πέργκολας και κάθισαν. Τότε ο Φρανκ άρχισε να διηγείται:

«Θυμάσαι πριν χρόνια», είπε, «που συζητούσαμε συχνά για την αποσύνθεση της χαράς στον κόσμο; Είχαμε καταλήξει στο συμπέρασμα πως υπήρχαν πολλές αιτίες που συνέβαλαν σε αυτήν· κάποιες εν γένει καλές, και άλλες εντελώς κακές. Μεταξύ των καλών αιτιών συμπεριλαμβάνω αυτά που ονομάζουμε Χριστιανικές αρετές, όπως η εγκαρτέρηση, η απάρνηση της ύλης, η συμπαράσταση σε όσους υποφέρουν, και η επιθυμία να ανακουφίσουν τους πάσχοντες. Από αυτές τις αξίες πηγάζουν πολύ άσχημες διαστρεβλώσεις, όπως η άχρηστη παραίτηση, ο ανούσιος ασκητισμός, η δίχως νόημα ταπείνωση της σάρκας, δηλαδή δίχως κάποιο κέρδος, και αυτή η φοβερή και τρομερή ασθένεια που κατέστρεψε την Αγγλία μερικούς αιώνες πριν, και από την οποία λόγω της κληρονομικότητας του πνεύματος υποφέρουμε τώρα: ο Πουριτανισμός. Αυτή ήταν μια τρομακτική μάστιγα. Αυτοί οι βάρβαροι πίστευαν και δίδαξαν πως η χαρά, το γέλιο και η ευθυμία, ήταν σατανικά. Αυτό ήταν το πιο ανίερο και μοχθηρό δόγμα. Γιατί τελικά, ποιο είναι το πιο κοινό έγκλημα που συναντάμε; Ένα θλιβερό πρόσωπο. Αυτή είναι η ουσία του θέματος. Σε όλη μου τη ζωή πίστευα ότι προορισμός μας είναι η ευδαιμονία, πως η ευτυχία είναι από όλα τα δώρα το πιο θεϊκό. Και όταν έφυγα από το Λονδίνο, εγκαταλείποντας μια υποσχόμενη καριέρα, το έκανα γιατί θέλησα να αφιερώσω τη ζωή μου στην καλλιέργεια της χαράς, ώστε με συνεχή και ανυποχώρητη προσπάθεια, να γίνω ευτυχισμένος. Ανάμεσα στους ανθρώπους και σε συνεχή επαφή μαζί τους, αυτό δεν κατέστη δυνατό. Υπήρχαν πολλοί περισπασμοί στις πόλεις και τις αίθουσες εργασίας, καθώς και πολλά δεινά. Έτσι έκανα ένα βήμα πίσω ή μπροστά, ανάλογα με το πως το βλέπεις, και πήγα κατευθείαν στη Φύση, τα δέντρα, τα πουλιά, τα ζώα, όλα εκείνα που επιδιώκουν σαφώς μόνο ένα στόχο, εκείνα που ακολουθούν τυφλά το μέγα φυσικό ένστικτο της ευτυχίας, χωρίς καμία σκέψη γύρω από την ηθική, ή το ανθρώπινο δίκαιο, ή το θείο νόμο. Ήθελα, όπως καταλαβαίνεις, να νιώσω την αναλλοίωτη χαρά από πρώτο χέρι. Αυτή τη χαρά σπάνια τη βρίσκεις στους ανθρώπους, επειδή την θεωρούν ξεπερασμένη».

Ο Ντάρσι αναδεύτηκε στην καρέκλα του.

«Ναι, αλλά τι κάνει τα πουλιά και τα ζώα ευτυχισμένα;» ρώτησε. «Το φαγητό! Μόνο το φαγητό και το ζευγάρωμα».

Ο Φρανκ γέλασε απαλά μέσα στη γαλήνη που τους περιέβαλλε.

«Μη νομίζεις πως έγινα ηδονιστής», είπε. «Δεν έκανα αυτό το λάθος, γιατί ο φιλήδονος κουβαλάει πάνω του την μιζέρια, ενώ στα πόδια του κουλουριάζεται το σάβανο που σύντομα θα τον τυλίξει. Μπορεί να είμαι τρελός, είναι αλήθεια, αλλά δεν είμαι τόσο ανόητος ώστε να το δοκιμάσω. Όχι! Τι κάνει τα κουτάβια να παίζουν με τις ουρές τους, τι είναι αυτό που στέλνει τις γάτες στις εκστατικές νυχτερινές αναζητήσεις τους;»

Έκανε παύση για μια στιγμή.

«Έτσι, πήγα στη Φύση», είπε. «Κάθισα εδώ, σε αυτό το Νεαρό Δάσος. Κάθισα όμορφα και ωραία, και απλά κοίταζα. Αυτή ήταν η πρώτη μου δυσκολία, να κάθομαι ήσυχα χωρίς να βαριέμαι, να περιμένω χωρίς να είμαι ανυπόμονος, να είμαι δεκτικός και σε εγρήγορση, παρόλο που δεν συνέβη τίποτα για μεγάλο χρονικό διάστημα. Η αλλαγή ήταν πραγματικά πολύ αργή στα αρχικά στάδια».

«Δεν συνέβη τίποτα;» ρώτησε μάλλον ανυπόμονα ο Ντάρσι, με εκείνη την πεισματική αντίσταση ενάντια σε κάθε νέα ιδέα που το αγγλικό μυαλό αντιλαμβάνεται ως συνώνυμο της ανοησίας. «Γιατί, τι στο καλό έπρεπε να συμβεί;»

Ο Φρανκ, όπως γνώριζε ο φίλος του, ήταν ο πιο γενναιόδωρος αλλά και ο πιο οξύθυμος άνθρωπος. Ο θυμός του μπορούσε να φουντώσει σε απίστευτο βαθμό, σχεδόν δίχως καμία πρόκληση, μόνο και μόνο για να καταλαγιάσει και πάλι, πνίγοντας τον σε ένα, όχι λιγότερο παρορμητικό, κύμα καλοσύνης. Έτσι, την ίδια στιγμή που μίλησε ο Ντάρσι, μια απολογία για την βιαστική του ερώτηση βρίσκονταν ήδη στο στόμα του. Όμως η ύπαρξή της δεν ήταν αναγκαία, καθώς ο Φρανκ γέλασε ξανά, με ευγενική, γνήσια αγάπη.

«Ω, πόσο θα είχα ενοχληθεί με αυτό πριν από λίγα χρόνια», είπε. «Ευτυχώς η δυσαρέσκεια είναι ένα από τα πράγματα που έχω ξεφορτωθεί. Θέλω πραγματικά να πιστέψεις την ιστορία μου –και όντως, αυτό θα γίνει τελικά– όμως δεν με ενοχλεί ότι υπονοείς πως δεν με πιστεύεις».

«Ώστε η μοναχική διαβίωση σε έκανε υπεράνθρωπο», σχολίασε ο Ντάρσι, επιμένοντας στον αγγλικό τρόπο.

«Όχι, με έκανε άνθρωπο», είπε ο Φρανκ. «Για την ακρίβεια, περισσότερο άνθρωπο, ή τουλάχιστον λιγότερο πίθηκο».

«Αυτή, λοιπόν, ήταν η πρώτη μου αναζήτηση», συνέχισε μετά από μια παύση, «η σκόπιμη και ανεπιφύλακτη επιδίωξη της χαράς. Η μέθοδος για να το επιτύχω, ήταν η έντονη παρατήρηση της Φύσης. Όσον αφορά το κίνητρο, τολμώ να πω ότι ήταν καθαρά εγωιστικό. Όσο όμως για το αποτέλεσμα, νομίζω πως το καλύτερο που μπορεί να κάνει κάποιος είναι να ακολουθήσει το παράδειγμα των πλασμάτων της Φύσης, γιατί η ευτυχία είναι περισσότερο κολλητική και από την οστρακιά. Όπως είπα, λοιπόν, κάθισα και περίμενα. Κοίταζα τα χαρούμενα πλάσματα, αποφεύγοντας με ζήλο κάθε όψη δυστυχίας, και βαθμιαία, μικρές σταγόνες από την ευτυχία αυτού του χαρούμενου κόσμου άρχισαν να μπαίνουν μέσα μου. Οι σταγόνες αυτές πολλαπλασιάστηκαν και τώρα, αγαπητέ μου φίλε, αν θα μπορούσα να εκτρέψω για λίγο από μένα προς εσένα το ήμισυ του χείμαρρου της χαράς που υπάρχει μέσα μου μέρα και νύχτα, θα παρατούσες τον κόσμο, την τέχνη, τα πάντα, και απλά θα ζούσες, θα υπήρχες. Όταν το σώμα ενός ανθρώπου πεθάνει, περνάει στα δέντρα και τα λουλούδια. Αυτό ακριβώς προσπάθησα να κάνω με την ψυχή μου, πριν από το θάνατο».

Ο υπηρέτης είχε φέρει στην πέργκολα ένα τραπέζι και είχε τοποθετήσει επάνω του σόδες, αλκοολούχα ποτά, και κεριά για τον φωτισμό. Όσο μιλούσε ο Φρανκ, έγερνε προς το μέρος του συνομιλητή του, και ο Ντάρσι, παρόλη την κοινή λογική του, θα μπορούσε να ορκιστεί ότι το πρόσωπο του φίλου του ακτινοβολούσε με ένα φως που πήγαζε από μέσα του. Τα σκούρα καστανά μάτια του είχαν μια λάμψη μέσα τους βαθιά, ενώ ένα ανεπιτήδευτο παιδικό χαμόγελο φώτιζε το πρόσωπό του, μεταμορφώνοντάς το. Ο Ντάρσι αισθάνθηκε ξαφνικά ενθουσιασμένος, ευτυχισμένος.

«Συνέχισε», είπε. «Μη σταματάς. Μπορώ να καταλάβω ότι, κατά κάποιο τρόπο, μου λες την αλήθεια. Πιστεύω πως είσαι τρελός, αλλά δεν έχει σημασία».

Ο Φρανκ γέλασε ξανά.

«Τρελός; Ναι, σίγουρα μπορείς να το πεις και έτσι. Αλλά προτιμώ να το ονομάζω λογική. Ωστόσο, δεν έχει καμία σημασία πως επιλέγει ο καθένας να αποκαλέσει τις καταστάσεις. Ο Θεός δεν δίνει ποτέ όνομα στα δώρα του, απλώς τα βάζει στα χέρια μας. Ακριβώς όπως έβαλε τα ζώα στον κήπο της Εδέμ, για να τους δώσει ο Αδάμ όποιο όνομα εκείνος επιθυμούσε.

»Από τη συνεχή παρατήρηση και μελέτη των ευτυχισμένων πραγμάτων», συνέχισε, «απέκτησα την ευτυχία και τη χαρά. Όμως η αναζήτηση μέσα από την Φύση μου έδωσε και πολλά ακόμη που απέκτησα τυχαία, δίχως να τα έχω επιδιώξει. Είναι δύσκολο να το εξηγήσω, αλλά θα προσπαθήσω.

» Ένα πρωί, περίπου πριν από τρία χρόνια, καθόμουν σε ένα μέρος που θα σου δείξω αύριο. Βρίσκεται στην όχθη του ποταμού, μέσα στο πράσινο. Κάποια σημεία του λούζονται στο φως του ήλιου, ενώ άλλα είναι καλυμμένα με δροσερή σκιά. Το ποτάμι περνά από εκεί μέσα από μια μικρή συστάδα καλαμιών. Εκεί καθόμουν, δίχως να κάνω τίποτα. Απλά κοίταζα και άκουγα. Τότε άκουσα αρκετά ευδιάκριτα τη μουσική από ένα όργανο που έμοιαζε με φλάουτο, και έπαιζε μια παράξενη μελωδία δίχως τέλος. Στην αρχή θεώρησα πως προέρχονταν από κάποιον ντόπιο μουσικό στον αυτοκινητόδρομο και δεν έδωσα σημασία. Αλλά πολύ σύντομα η παράξενη και απερίγραπτη ομορφιά της μουσικής με επηρέασε.

»Δεν επαναλαμβάνονταν καθόλου, αλλά ούτε και τελείωνε. Αναπτύσσονταν με κάθε νότα, συνεχίζοντας τη γλυκιά της πορεία. Προχωρούσε σταδιακά και σταθερά μέχρι την κορύφωση, και μόλις την έφτανε, συνέχιζε. Την πρώτη κορύφωση ακολούθησε μια δεύτερη, και μετά άλλη μία, και ακόμα μία. Τότε ήταν που μια ξαφνική αναλαμπή με βοήθησε να εντοπίσω την προέλευση της μουσικής. Έρχονταν μέσα από τις καλαμιές και από τον ουρανό και από τα δέντρα. Ήταν παντού, ήταν ο ίδιος ο ήχος της ζωής. Ήταν, αγαπητέ μου Ντάρσι, όπως θα έλεγαν οι Έλληνες, ο ίδιος ο Παν που έπαιζε την σύριγγα, η ίδια η φωνή της Φύσης. Ήταν η μελωδία της ζωής, η παγκόσμια μελωδία».

Ο Ντάρσι έβρισκε πολύ ενδιαφέρουσα την ιστορία για να την διακόψει, παρόλο που υπήρχε μια ερώτηση που θα ήθελε να κάνει, οπότε ο Φρανκ συνέχισε:

«Αρχικά τρομοκρατήθηκα. Με κυρίευσε ο ίδιος φόβος που βιώνουμε στην ανείπωτη φρίκη ενός εφιάλτη. Έκλεισα τα αυτιά μου και άρχισα να τρέχω μέχρι που έφτασα στο σπίτι λαχανιασμένος, τρέμοντας, κυριολεκτικά μέσα σε έναν πανικό. Εν αγνοία μου, καθώς τότε επεδίωκα μόνο την χαρά, είχα αρχίσει, εφόσον αναζητούσα τη χαρά στη φύση, να έρχομαι σε επαφή με την ίδια τη Φύση. Η Φύση, η δύναμη, ο Θεός, μπορείς να το πεις όπως θέλεις, ζωγράφισε στο πρόσωπό μου ένα μικρό ιστό ουσιώδους ζωής. Το κατάλαβα όταν καταλάγιασε ο πανικός μου και ξαναγύρισα, πολύ ταπεινά, εκεί όπου

είχα ακούσει τη σύριγγα του Πανός. Όμως πέρασαν σχεδόν έξι μήνες πριν την ακούσω ξανά».

«Γιατί συνέβη αυτό;» ρώτησε ο Ντάρσι.

«Σίγουρα επειδή αντιστάθηκα, επαναστάτησα, και το χειρότερο όλων, φοβήθηκα. Πιστεύω πως τίποτα στον κόσμο δεν τραυματίζει τόσο πολύ το σώμα όσο ο φόβος, ούτε υπάρχει τίποτα άλλο που να κλειδώνει τόσο πολύ την ψυχή. Φοβήθηκα, βλέπεις, το μοναδικό πράγμα στον κόσμο που υπάρχει πραγματικά. Δεν ήταν περίεργο που η εκδήλωσή του αποσύρθηκε».

«Και τι έγινε μετά από έξι μήνες;»

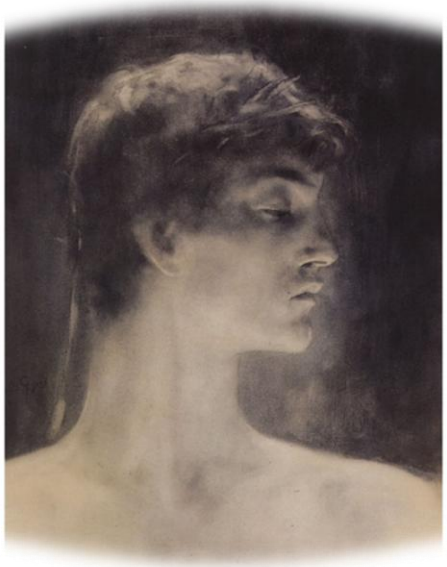

«Μετά από έξι μήνες, ένα ευλογημένο πρωί, άκουσα ξανά τη σύριγγα. Δεν φοβήθηκα τότε. Και από τότε ακούγεται όλο και πιο δυνατά, ενώ ο ήχος είναι ακόμα πιο σταθερός. Ακούω πλέον συχνά τη μουσική, και μπορώ να πάρω συνειδητά την στάση που πρέπει να έχω απέναντι στη Φύση ώστε να είναι σχεδόν σίγουρο πως θα ακουστεί η σύριγξ. Μάλιστα, δεν παίζει ποτέ την ίδια μελωδία, αλλά πάντα κάτι νέο, κάτι πληρέστερο, πλουσιότερο, πιο ολοκληρωμένο από το προηγούμενο

«Τι εννοείς λέγοντας πως πρέπει να έχεις να έχεις μια συγκεκριμένη στάση απέναντι στη Φύση;» ρώτησε ο Ντάρσι.

«Δεν μπορώ να το εξηγήσω, αλλά μεταφράζοντάς το σε σωματική στάση, είναι αυτή».

Ο Φρανκ κάθισε ίσια στην καρέκλα του, στη συνέχεια βυθίστηκε προς τα πίσω αργά, απλώνοντας τα χέρια και αφήνοντας το κεφάλι να κρέμεται.

«Αυτή» είπε, «είναι μια αβίαστη στάση, που δείχνει ότι είσαι ανοικτός, χαλαρός, δεκτικός. Αντικατοπτρίζει ακριβώς τη στάση που πρέπει να έχει η ψυχή σου».

Κάθισε κανονικά στην καρέκλα του.

«Μόνο αυτό θα σου πω ακόμα,» είπε, «και δεν θα σε κουράσω περισσότερο. Θα μιλήσω μόνο αν με ρωτήσεις κάτι. Για την ακρίβεια, θα δεις ότι ο τρόπος ζωής μου είναι σύμφωνος με τους κανόνες της λογικής. Τα πτηνά και τα θηρία ίσως συμπεριφέρονται κάπως οικεία απέναντί μου, όπως εκείνη η νερόκοτα, αλλά αυτό θα είναι το μόνο που θα δεις. Θα περπατάω μαζί σου, θα κάνουμε μαζί ιππασία, θα παίζουμε γκολφ, και θα μιλάμε για όποιο θέμα επιλέγεις. Θέλω, όμως, να γνωρίζεις τι μου συνέβη και τι πρόκειται να μου συμβεί».

Έκανε ξανά μια μικρή παύση, ενώ μια υποψία φόβου φάνηκε στα μάτια του.

«Θα υπάρξει μια τελική αποκάλυψη,» είπε, «ένα πλήρες και εκτυφλωτικό χτύπημα που θα μου ανοίξει μια για πάντα την είσοδο στην απόλυτη γνώση, την πλήρη συνειδητοποίηση και κατανόηση ότι είμαι ένα με τη ζωή, όπως κι εσύ.

»Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει "εγώ", "εσύ" "αυτό". Όλα είναι μέρος της μιας και μοναδικής ύπαρξης, δηλαδή της ζωής. Αυτό είναι κάτι που ήδη γνωρίζω, αλλά δεν το έχω κατανοήσει ακόμα σε πλήρη έκταση.

»Σύντομα θα γίνει και αυτό, και εκείνη την ημέρα πιστεύω πως θα δω τον ίδιο τον Πάνα. Ίσως αυτό σημαίνει θάνατο, τον θάνατο του σώματός μου, αλλά δεν με νοιάζει. Μπορεί, επίσης, να σημαίνει αθάνατη, αιώνια ζωή που θα την ζήσω εδώ και τώρα και για πάντα.

»Τότε, έχοντας κερδίσει αυτό, αγαπητέ μου Ντάρσι, θα κηρύξω το ευαγγέλιο της χαράς, παρουσιάζοντας τον εαυτό μου ως την ζωντανή

απόδειξη της αλήθειας. Ο Πουριτανισμός, η θλιβερή θρησκεία των αγέλαστων προσώπων, θα εξαφανιστεί σαν ατμός, θα διασκορπιστεί και θα εξαφανιστεί από ένα φύσημα ηλιόλουστου αέρα. Αλλά πρώτα, πρέπει να κατακτήσω την απόλυτη γνώση».

Ο Ντάρσι παρατήρησε προσεκτικά το πρόσωπο του φίλου του.

«Σε φοβίζει αυτή η στιγμή», είπε.

Ο Φρανκ χαμογέλασε.

«Είναι αλήθεια, σωστά παρατήρησες. Όταν έρθει εκείνη η ώρα, όμως, ελπίζω ότι δεν θα φοβηθώ».

Απλώθηκε μια σύντομη σιωπή. Ο Ντάρσι σηκώθηκε.

«Με μάγεψες, εξαιρετικό αγόρι», είπε. «Μου διηγήθηκες ένα παραμύθι και έπιασα τον εαυτό μου να λέει: "Υποσχέσου μου ότι είναι αλήθεια"».

«Αυτό στο υπόσχομαι», είπε ο φίλος του.

«Και ξέρω ότι δεν θα κοιμηθώ απόψε», πρόσθεσε ο Ντάρσι.

Ο Φρανκ τον κοίταξε με βλέμμα απορίας, σαν να μην καταλάβαινε.

«Και λοιπόν, τι σημασία έχει;» ρώτησε.

«Σε διαβεβαιώνω πως είμαι σε άθλια κατάσταση αν δεν κοιμηθώ».

«Θα μπορούσα να σε βάλω για ύπνο, αν το ήθελα», είπε ο Φρανκ με βαριεστημένη φωνή.

«Κάνε το, λοιπόν».

«Πολύ καλά. Πήγαινε στο κρεβάτι. Θα έρθω επάνω σε δέκα λεπτά».

Ο Φρανκ έμεινε για λίγο μόνος μόλις έφυγε ο φίλος του. Μετέφερε το τραπέζι κάτω από την τέντα της βεράντας και έσβησε τη λάμπα. Στη συνέχεια, πήγε με το γρήγορο και ήσυχο βάδισμά του στο δωμάτιο του Ντάρσι. Εκείνος ήταν ήδη στο κρεβάτι, αλλά σε εγρήγορση και ξύπνιος. Ο Φρανκ, με ένα παιχνιδιάρικο καθησυχαστικό χαμόγελο σαν να είχε μπροστά του κάποιο φοβισμένο παιδί, κάθισε στην άκρη του κρεβατιού.

«Κοίταξέ με,» είπε, και ο Ντάρσι τον κοίταξε.

«Τα πουλιά κοιμούνται στα δέντρα», ψιθύρισε απαλά ο Φρανκ, «και οι άνεμοι κοιμούνται. Η θάλασσα κοιμάται και οι παλίρροιες δεν είναι παρά οι αναστεναγμοί του στήθους της. Τα αστέρια τρεμοσβήνουν αργά, καθώς λικνίζονται στη μεγάλη κούνια των Ουρανών, και ...»

Άφησε την πρόταση στη μέση, έσβησε απαλά το κερί του Ντάρσι, και τον άφησε να κοιμηθεί.

Το πρωί έφερε στον Ντάρσι μια πλημμύρα σκληρής, κοινής λογικής, τόσο ξεκάθαρη και ευκρινή όσο ο ήλιος που γέμισε το δωμάτιο. Σιγά–σιγά, καθώς ξυπνούσε, συγκέντρωνε τα σπασμένα νήματα των αναμνήσεων της προηγούμενης βραδιάς που είχε τελειώσει, έτσι έλεγε στον εαυτό του, με ένα κοινό κόλπο υπνωτισμού. Έτσι εξηγούνταν όλα. Εκείνη η περίεργη συζήτηση δεν ήταν παρά μια παράσταση υποβολής υπό τη μαγεία εκείνου του εξαιρετικά ζωηρού αγοριού που κάποτε ήταν άνδρας. Όλος εκείνος ο δικός του ενθουσιασμός, η αποδοχή του απίστευτου, ήταν απλώς το αποτέλεσμα μιας δυνατότερης, πιο ισχυρής βούλησης, που επιβλήθηκε στη δική του. Πόσο ισχυρή ήταν αυτή η βούληση φάνηκε ιδιαίτερα τη στιγμή που υπάκουσε στην προτροπή του Φρανκ να κοιμηθεί αμέσως. Έτσι, οπλισμένος με αδιαπέραστη κοινή λογική, κατέβηκε για πρωινό. Ο Φρανκ ήταν ήδη στο τραπέζι και έτρωγε μια μεγάλη γαβάθα με βρόμη και γάλα, με ιδιαίτερα πλούσια και υγιή όρεξη.

«Κοιμήθηκες καλά;» ρώτησε.

«Ναι, φυσικά. Πού έμαθες τον υπνωτισμό;»

«Στην όχθη του ποταμού».

«Μου είπες έναν απίστευτο σωρό ανοησιών χθες το βράδυ», παρατήρησε ο Ντάρσι, με μια προκλητικά λογική φωνή.

«Αντιθέτως. Με παρέσυρε η ανεμελιά της βραδιάς. Κοίτα, όμως, θυμήθηκα να σου παραγγείλω μια τρομακτική καθημερινή εφημερίδα. Μπορείς να διαβάσεις για το χρηματιστήριο, την πολιτική, ή το κρίκετ».

Ο Ντάρσι τον κοίταξε προσεκτικά. Στο φως της ημέρας ο Φρανκ έδειχνε ακόμα πιο φρέσκος, νεότερος, πιο αναζωογονημένος από όσο έδειχνε την προηγούμενη νύχτα, και αυτό το θέαμα με κάποιο τρόπο έδιωχνε την πανοπλία κοινής λογικής με την οποία είχε εφοδιαστεί ο Ντάρσι.

«Είσαι ο πιο εκπληκτικός φίλος που είχα ποτέ», είπε. «Θα ήθελα να σου κάνω μερικές ερωτήσεις ακόμα».

«Ρώτησε ό,τι θέλεις», είπε ο Φρανκ.

Τις επόμενες δύο μέρες, ο Ντάρσι βομβάρδισε τον φίλο του με ερωτήσεις, αντιρρήσεις και επικρίσεις για τη θεωρία της ζωής και σταδιακά του απέσπασε έναν συνεκτικό και πλήρη απολογισμό της εμπειρίας του. Εν συντομία, ο Φρανκ πίστευε ότι "με το να βρίσκεται γυμνός", όπως το έθεσε, απέναντι στη δύναμη που ελέγχει τη διέλευση των άστρων, τον παφλασμό των κυμάτων, τη βλάστηση ενός δέντρου, την αγάπη ενός νεαρού και μιας δεσποσύνης, είχε πετύχει με τρόπο που μέχρι τώρα δεν είχε φανταστεί, να καταστήσει εαυτόν γνώστη της βασικής αρχής της ζωής. Μέρα με τη μέρα, όπως πίστευε, έφτανε όλο και πιο κοντά, και ήταν σε στενότερη ένωση, με τη μεγάλη ενέργεια που δημιούργησε τη ζωή, το πνεύμα της φύσης, της δύναμης ή το πνεύμα του Θεού. Πνευματικά, ομολογούσε αυτό που κάποιοι θα αποκαλούσαν παγανισμό. Για τον ίδιο, ήταν αρκετό ότι υπήρχε η αρχή της ζωής. Δεν την λάτρευε, δεν προσεύχονταν σε αυτήν, δεν την δόξαζε. Μέρος της υπήρχε σε όλους τους ανθρώπους, όπως ακριβώς υπήρχε στα δέντρα και τα ζώα. Η συνειδητοποίηση και η πλήρης κατανόηση του ότι όλα είναι ένα, ήταν ο μοναδικός σκοπός και το μόνο αντικείμενο της ενασχόλησής του.

Κάπου εδώ, ο Ντάρσι τον προειδοποίησε.

«Να προσέχεις!» είπε. «Η θέαση του Πανός σημαίνει θάνατο, σωστά;».

Ο Φρανκ έσμιξε τα φρύδια του ακούγοντας αυτά τα λόγια.

«Τι σημασία έχει αυτό;» είπε. «Είναι αλήθεια ότι οι Έλληνες ήταν πάντα σωστοί, και αυτό ακριβώς είπαν, αλλά υπάρχει και μια άλλη δυνατότητα. Όσο πιο πολύ τον πλησιάζω, τόσο πιο ζωντανός, τόσο ζωτικότερος και πιο νέος γίνομαι».

«Τί περιμένεις ότι θα σου φέρει η τελική αποκάλυψη;»

«Σου είπα», απάντησε. «Θα με κάνει αθάνατο».

Δεν ήταν τόσο πολύ η συζήτηση και η ανταλλαγή επιχειρημάτων που έδωσαν στον Ντάρσι να καταλάβει τις αντιλήψεις του φίλου του, όσο η συμπεριφορά του στην καθημερινή ζωή. Για παράδειγμα, ένα πρωί περπατούσαν σε ένα

δρόμο του χωριού, όταν μια ηλικιωμένη γυναίκα, κυρτωμένη από τα χρόνια και πολύ γερασμένη, αλλά με μια ιδιαίτερη ζωντάνια στο πρόσωπό της, βγήκε κουτσαίνοντας από το σπίτι της.

Ο Φρανκ σταμάτησε αμέσως μόλις την είδε.

«Αγαπητή μου φίλη! Τι κάνεις;» ρώτησε.

Εκείνη δεν απάντησε, τα βαθιά γέρικα μάτια της καρφώθηκαν στο πρόσωπό του. Έμοιαζε να πίνει σαν διψασμένη την όμορφη λάμψη που εξέπεμπε. Ξαφνικά, έβαλε τα ροζιασμένα γέρικα χέρια της στους ώμους του.

«Είσαι το φως του ήλιου προσωποποιημένο», του είπε. Εκείνος τη φίλησε και προχώρησε.

Μόλις εκατό μέτρα πιο πέρα συνέβη ένα άλλο παράξενο περιστατικό, με εντελώς αντίθετο αποτέλεσμα από εκείνη την εκδήλωση τρυφερότητας. Ένα παιδί έτρεχε προς το μέρος τους κατά μήκος του μονοπατιού, όταν έπεσε με το πρόσωπο στο έδαφος και έβγαλε μια τρομακτική κραυγή τρόμου και πόνου. Ένα βλέμμα φόβου φάνηκε στα μάτια του Φράνκ και, κλείνοντας τα αυτιά με τα δάχτυλά του, άρχισε να τρέχει μακριά και δεν σταμάτησε παρά μόνο όταν βρίσκονταν σε απόσταση που δεν ακούγονταν πια οι φωνές. Ο Ντάρσι, αφού πρώτα σιγουρεύτηκε πως το παιδί δεν είχε χτυπήσει, τον ακολούθησε μπερδεμένος.

«Δεν έχεις καθόλου συμπόνια;» ρώτησε. Ο Φρανκ κούνησε με ανυπομονησία το κεφάλι του.

«Μα δεν το βλέπεις;» ρώτησε. «Δεν καταλαβαίνεις πως όλες αυτές οι εκδηλώσεις πόνου, θυμού, ασχήμιας, με πηγαίνουν πίσω, καθυστερώντας τον ερχομό της μεγάλης ώρας; Ίσως μετά μπορέσω να ενώσω εκείνη την πλευρά της ζωής με την άλλη, με την αληθινή θρησκεία της χαράς. Αυτή τη στιγμή δεν μπορώ».

«Μα εκείνη η ηλικιωμένη δεν ήταν άσχημη;»

Η λάμψη του Φρανκ σταδιακά επέστρεψε.

«Όχι βέβαια, ήταν σαν εμένα. Λαχταρούσε τη χαρά, και την γνώρισε μόλις την είδε, η αγαπημένη μου φίλη».

Η επόμενη ερώτηση ήταν εύλογη.

«Τι πιστεύεις για τον Χριστιανισμό;» ρώτησε ο Ντάρσι.

«Δεν μπορώ να τον δεχτώ. Δεν μπορώ να πιστέψω σε οποιαδήποτε δοξασία έχει ως κεντρικό δόγμα ότι ο Θεός, που είναι Χαρά, έπρεπε να υποφέρει. Ίσως να έγινε έτσι· ίσως ενδόμυχα να πιστεύω πως με κάποιον ανεξιχνίαστο τρόπο μπορεί και να συνέβη, αλλά δεν καταλαβαίνω πώς είναι δυνατόν να συνέβη, οπότε το αφήνω στην άκρη. Με ενδιαφέρει μόνο η χαρά».

Είχαν φτάσει στο φράγμα πάνω από το χωριό, και το βούισμα του άγριου δροσερού νερού κυριαρχούσε στον αέρα. Τα δέντρα βύθιζαν τα λεπτά κλαδιά τους στο διάφανο ρέμα και το λιβάδι ήταν διάσπαρτο με καλοκαιρινά άνθη. Οι κορυδαλλοί κελαηδούσαν πετώντας στον κρυστάλλινο μπλε ουρανό και οι χιλιάδες φωνές του Ιουνίου τραγουδούσαν γύρω τους. Ο Φρανκ, χωρίς καπέλο όπως του άρεσε, κρατώντας το παλτό στο μπράτσο του και έχοντας σηκώσει τα μανίκια του πουκαμίσου πάνω από τον αγκώνα, στέκονταν σαν ένα όμορφο άγριο ζώο με μάτια μισόκλειστα και στόμα μισάνοιχτο, ρουφώντας την αρωματική ζεστασιά του αέρα. Ξαφνικά, ξάπλωσε στο γρασίδι στην άκρη του ποταμού, βυθίζοντας το πρόσωπό του στις μαργαρίτες και τις πασχαλούδες. Άπλωσε τα χέρια και έμεινε εκεί ακίνητος, εκστασιασμένος, με τα μακριά του δάκτυλα να αγγίζουν και να χαϊδεύουν τα δροσερά βότανα του αγρού. Ήταν η πρώτη φορά που τον έβλεπε ο Ντάρσι τόσο απόλυτα δοσμένο στις αντιλήψεις του. Τα περιποιητικά του δάχτυλα, το μισό του πρόσωπο που ήταν βυθισμένο στο γρασίδι, ακόμα και η σιλουέτα του κορμιού του που διαγράφονταν κάτω από τα ρούχα, ήταν διαποτισμένα με μια ζωτικότητα εντελώς διαφορετική από εκείνη που υπάρχει στους ανθρώπους. Η απαλή λάμψη του έφτανε μέχρι τον Ντάρσι, ενώ ένα κύμα ενθουσιασμού, μια δόνηση προερχόμενη από εκείνο το φορτισμένο, ξαπλωμένο σώμα, πέρασε σε αυτόν, και μέσα σε μια στιγμή κατάλαβε εκείνο που δεν είχε αντιληφθεί ποτέ πριν, παρά τις επίμονες ερωτήσεις και τις ειλικρινείς απαντήσεις που λάβει. Κατάλαβε πόσο πραγματικές ήταν οι αντιλήψεις του Φρανκ και πόσο ειλικρινά τις βίωνε.

Ξαφνικά, οι μύες στο λαιμό του Φράνκ τεντώθηκαν και σφίχτηκαν, ενώ μισο-ανασήκωσε το κεφάλι του.

«Η σύριγξ του Πανός! Η σύριγξ του Πανός…», ψιθύρισε. «Είναι κοντά! Ω, είναι τόσο κοντά».

Με πολύ μεγάλη προσοχή, λες και μια ξαφνική κίνηση θα μπορούσε να διακόψει τη μελωδία, σηκώθηκε και στηρίχθηκε στους αγκώνες του με τα χέρια λυγισμένα. Τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα, τα βλέφαρά του σφίχτηκαν σαν να προσπαθούσε να επικεντρώσει το βλέμμα του σε κάτι που βρίσκονταν πολύ μακριά, ενώ το χαμόγελο στο πρόσωπό του απλώθηκε και τρεμόπαιξε σαν το φως του ήλιου πάνω στα νερά της λίμνης. Επάνω του απλώθηκε μια ευφορία που δεν είχε σχεδόν τίποτα το ανθρώπινο. Παρέμεινε ακίνητος και εκστατικός για λίγα λεπτά, μέχρι που το ύφος του έδειξε πως ο ήχος είχε σταματήσει, και έσκυψε το κεφάλι του ικανοποιημένος.

«Ήταν υπέροχο», παρατήρησε. «Πώς είναι δυνατόν να μην το άκουσες; Καημένε μου! Πραγματικά δεν άκουσες τίποτα;»

Μια εβδομάδα ευεργετικής ζωής στην εξοχή έκανε θαύματα για την αποκατάσταση της σφριγηλότητας που είχε χάσει ο Ντάρσι, και για την υγεία του που είχε κλονιστεί μετά από ολόκληρες εβδομάδες πυρετού. Καθώς έβρισκε ξανά τον εαυτό του και επέστρεφε η ζωτικότητά του, καταλάβαινε πως επηρεάζονταν όλο και περισσότερο από τη μαγεία που τύλιγε το θαύμα της νεότητας του Φράνκ. Είκοσι φορές την ημέρα έπιανε τον εαυτό του να μονολογεί, μετά από περίπου δέκα λεπτά σιωπηρής αντίστασης στον παραλογισμό των αντιλήψεων του Φρανκ: «Μα δεν είναι δυνατόν· δεν μπορεί να είναι δυνατόν». Το γεγονός ότι έπρεπε να διαβεβαιώνει τον εαυτό του τόσο συχνά, σήμαινε πως πάλευε και διαφωνούσε με ένα συμπέρασμα που είχε ήδη ριζώσει στο μυαλό του. Σε κάθε περίπτωση, απέναντί του είχε ένα ζωντανό θαύμα, καθώς ήταν εξίσου αδύνατον αυτός ο νεαρός, αυτό το αγόρι που μετά βίας πλησίαζε τα πρόθυρα της ανδρικής ηλικίας, να είναι τριάντα πέντε ετών.

Ωστόσο, αυτό ήταν γεγονός.

Τον ερχομό του Ιουλίου συνόδευσαν λίγες μέρες καταιγίδας και δυνατής βροχής. Ο Ντάρσι, που δεν θέλησε να διακινδυνεύσει ένα κρυολόγημα, έμεινε στο σπίτι. Αντιθέτως, ο Φρανκ δεν φαίνονταν να κατανοεί πως η ξαφνική αλλαγή του καιρού έχει επιπτώσεις στη συμπεριφορά των ανθρώπων, οπότε περνούσε τις ημέρες του ακριβώς όπως έκανε κάτω από τον ζεστό ήλιο του Ιουνίου, ξαπλώνοντας στην αιώρα του, πέφτοντας στο βρεγμένο γρασίδι, ή κάνοντας μεγάλες βόλτες στο δάσος, ενώ τα πουλιά πετούσαν από δέντρο σε δέντρο ακολουθώντας τον. Επέστρεφε το βράδυ,

βρεγμένος, στάζοντας νερό, αλλά με την ίδια ακόρεστη φλόγα χαράς να καίει μέσα του.

«Κρυολόγημα;» ρωτούσε. «Έχω ξεχάσει πως είναι. Υποθέτω πως είναι πιο λογικό να κοιμάται κάποιος έξω. Οι άνθρωποι που μένουν μέσα πάντα μου θύμιζαν κάτι αποφλοιωμένο, χωρίς δέρμα».

«Θέλεις να πεις ότι κοιμήθηκες έξω χθες το βράδυ, ενώ η καταιγίδα λυσσομανούσε;» απόρησε ο Ντάρσι. «Μπορώ να ρωτήσω πού;»

Ο Φρανκ έμεινε σκεφτικός για μια στιγμή.

«Κοιμήθηκα στην αιώρα σχεδόν μέχρι το ξημέρωμα», απάντησε. «Θυμάμαι πως όταν ξύπνησα χάραζε ήδη η αυγή στην ανατολή. Τότε πήγα – που πήγα; Ω, ναι, στο λιβάδι όπου είχα ακούσει τόσο κοντά μου την σύριγγα του Πανός πριν από μία εβδομάδα. Ήσουν μαζί μου, θυμάσαι; Παίρνω όμως πάντα ένα χαλάκι όταν το έδαφος είναι βρεγμένο».

Ανέβηκε στον επάνω όροφο σφυρίζοντας.

Με κάποιον τρόπο αυτή η μικρή πινελιά, η προφανής προσπάθειά του να θυμηθεί πού είχε κοιμηθεί, έκανε ακόμα πιο οικεία στον Ντάρσι την υπέροχη εικόνα της οποίας είχε υπάρξει κάπως δύσπιστος θεατής. Ο ύπνος σχεδόν μέχρι την αυγή σε μια αιώρα, η κατοπινή περιπλάνηση –ίσως με κάποιο ελαφρύ τρέξιμο– μέσα στον αέρα και τη βροχή μέχρι το απομακρυσμένο και απομονωμένο λιβάδι δίπλα στο ποτάμι! Η εικόνα άλλων ίδιων βραδιών εμφανίστηκε μπροστά του. Ο Φρανκ να κοιμάται δίπλα στο νερό κάτω από το απαλό λυκόφως των αστεριών, ή το λευκό φως του φεγγαριού. Να ξυπνάει με μια απαλή κίνηση στη μέση της νύχτας, ίσως κάποια σιωπηλή αφυπνιστική σκέψη, και στη συνέχεια η περιπλάνηση μέσα στο ήσυχο δάσος προς κάποιο άλλο υπνωτήριο. Μόνος του με την ευτυχία του, μόνος του με τη χαρά και τη ζωή που τον τύλιξε και τον περιβάλλει, δίχως άλλη σκέψη ή επιθυμία ή στόχο, εκτός από τον βραχυπρόθεσμο, και πάντα σε πλήρη σύνδεση με τη χαρά της φύσης.

Ήταν στη μέση του δείπνου εκείνο το βράδυ, συζητώντας περί ανέμων και υδάτων, όταν ο Ντάρσι πετάχτηκε ξαφνικά, αφήνοντας στη μέση τη φράση του.

«Το βρήκα», είπε. «Επιτέλους, το βρήκα».

«Συγχαρητήρια», είπε ο Φρανκ. «Αλλά τι ακριβώς βρήκες;»

«Το βασικό ελάττωμα των αντιλήψεών σου είναι το εξής: Ολόκληρη η Φύση από το υψηλότερο μέχρι το χαμηλότερο πλάσμα, είναι ασφυκτικά γεμάτη με πόνο. Κάθε ζωντανός οργανισμός στη Φύση γίνεται βορά κάποιου άλλου. Παρόλα αυτά, ενώ έθεσες ως στόχο σου να πλησιάσεις, να ενωθείς με τη Φύση, άφησες τον πόνο εντελώς στην άκρη, τον αποφεύγεις, αρνείσαι να τον αναγνωρίσεις. Και περιμένεις, όπως λες, την τελική αποκάλυψη».

Ο Φρανκ συνοφρυώθηκε ανεπαίσθητα.

«Και λοιπόν;» ρώτησε, κάπως κουρασμένα.

«Δεν μπορείς να μαντέψεις ποια θα είναι η τελική αποκάλυψη; Κατέκτησες τη χαρά στον ανώτατο βαθμό της. Δεν περίμενα ποτέ πως ένας άνθρωπος θα μπορούσε να κατακτήσει τη γνώση της ευτυχίας σε τέτοιο βαθμό. Έχεις μάθει σχεδόν όλα όσα θα μπορούσε ποτέ να διδάξει η Φύση σε αυτόν τον τομέα. Αν, όπως πιστεύεις, έρχεται η τελική αποκάλυψη, τότε αυτή θα είναι η αποκάλυψη της φρίκης, της δυστυχίας, του θανάτου, του πόνου σε όλες τις καταστροφικές μορφές. Ο πόνος υπάρχει: τον μισείς και τον φοβάσαι».

Ο Φρανκ σήκωσε το χέρι του.

«Σταμάτα. Άσε με να σκεφτώ», είπε.

Απλώθηκε σιωπή για μεγάλο χρονικό διάστημα.

«Αυτό δεν το σκέφτηκα ποτέ», είπε τελικά. «Είναι πολύ πιθανό η θεωρία σου να είναι αληθινή. Άραγε αυτό σημαίνει η θέαση του Πανός; Μήπως η Φύση, στο σύνολό της, υποφέρει τρομερά, σε μια τρομακτικά αδιανόητη έκταση; Θα μου αποκαλυφθεί η τραγική έκταση του πόνου;». Σηκώθηκε και περπάτησε προς τον Ντάρσι.

«Αν είναι έτσι, ας είναι,» είπε. «Διότι, αγαπητέ μου φίλε, είμαι κοντά, τόσο υπέροχα κοντά στην τελική αποκάλυψη. Σήμερα η σύριγξ ακουγόταν σχεδόν ακατάπαυστα. Άκουσα ακόμη και το θρόισμα της έλευσης του Πανός μέσα από τους θάμνους. Ω, ναι! Είδα σήμερα τους θάμνους να υποχωρούν σαν να τους τράβηξε κάποιο χέρι και ένα πρόσωπο κρυμμένο πίσω τους, σίγουρα όχι ανθρώπινο, με κοίταξε. Αλλά δεν φοβήθηκα, τουλάχιστον δεν έφυγα αυτή τη φορά».

Περπάτησε μέχρι το παράθυρο και γύρισε ξανά πίσω.

«Ναι, υπάρχει πόνος,» είπε, «και τον άφησα εντελώς έξω από την αναζήτησή μου. Ίσως, όπως είπες, αυτή ακριβώς να είναι η τελική αποκάλυψη. Και σε αυτή την περίπτωση, θα είναι το τέλος. Περπάτησα από τη μία πλευρά του δρόμου. Έφτασα πολύ μακριά κατά μήκος αυτής της πλευράς, χωρίς να έχω εξερευνήσει την απέναντι. Αλλά δεν μπορώ να επιστρέψω τώρα. Δεν θα ήθελα, ακόμη και αν μπορούσα. Ούτε βήμα δεν θα υποχωρούσα! Σε κάθε περίπτωση, ό,τι και αν είναι αυτή η αποκάλυψη, θα είναι ο ίδιος ο Θεός. Είμαι σίγουρος γι' αυτό».

Ο βροχερός καιρός σύντομα πέρασε και με την επιστροφή του ήλιου ο Ντάρσι ακολούθησε και πάλι τον Φρανκ στους μακρινούς περιπάτους. Η θερμοκρασία ανέβαινε συνεχώς, ενώ όλη εκείνη η ανάπτυξη της ζωής που ακολουθούσε τη βροχή, φαίνονταν να αυξάνει και την ζωτικότητα του Φρανκ όλο και περισσότερο. Τότε, όπως συμβαίνει συνήθως με τον αγγλικό καιρό, ένα απόγευμα τα σύννεφα άρχισαν να μαζεύονται στα δυτικά, ο ήλιος έδυσε πίσω από έναν καταιγισμό χάλκινων κεραυνών, και ολόκληρη η γη, βράζοντας κάτω από μια ανείπωτη, αποπνικτική πίεση, σιώπησε περιμένοντας να αντιμετωπίσει τη θύελλα. Μετά το ηλιοβασίλεμα, οι μακρινές λάμψεις της αστραπής άρχισαν να τρεμοπαίζουν στον ορίζοντα, αλλά όταν έφτασε η ώρα του ύπνου η καταιγίδα δεν είχε πλησιάσει, αν και ήταν αισθητός ο χαμηλός αλλά αδιάκοπος θόρυβος από τις βροντές. Κουρασμένος και καταβεβλημένος από το άγχος της ημέρας, ο Ντάρσι έπεσε αμέσως σε ένα βαρύ, δυσάρεστο ύπνο.

Ξύπνησε από έναν ορυμαγδό τρομερών εκρήξεων κεραυνού που έφτασαν στα αυτιά του, και ανακάθισε στο κρεβάτι ενώ η καρδιά του χτυπούσε σαν τρελή. Για μια στιγμή, καθώς προσπαθούσε να ηρεμήσει από τον πανικό που νιώθει κανείς όταν βρίσκεται στην διάσταση ανάμεσα στον ύπνο και το ξύπνημα, απλώθηκε σιωπή. Τίποτα δεν ακούγονταν, εκτός από το σταθερό θρόισμα της βροχής στους θάμνους έξω από το παράθυρο. Ξαφνικά η σιωπή έσπασε σε χιλιάδες κομμάτια από μια κραυγή κάπου κοντά, εκεί έξω στο σκοτεινό κήπο· μια κραυγή υπέρμετρου και απελπιστικού τρόμου. Ξανά και ξανά ακούστηκε η κραυγή, και στη συνέχεια μια ακατάληπτη φράση από απαίσια λόγια. Μια τρεμάμενη γνωστή του φωνή ακούστηκε να λέει:

«Θεέ μου, ω, Θεέ μου. Ω, Χριστέ μου!»

Ακολούθησε ένα μικρό, κοροϊδευτικό, γάργαρο γέλιο. Απλώθηκε ξανά σιωπή· ακούγονταν μόνο η βροχή που έπεφτε στους θάμνους.

Όλα αυτά δεν κράτησαν παρά μια στιγμή. Δίχως να χάσει χρόνο για να ντυθεί ή να ανάψει κάποιο κερί, ο Ντάρσι πάλευε ήδη με το πόμολο της πόρτας του. Όταν επιτέλους κατάφερε να την ανοίξει, συνάντησε ένα πανικόβλητο πρόσωπο, εκείνο του υπηρέτη, που κρατούσε ένα αναμμένο κερί.

«Το άκουσες;» ρώτησε.

Το χρώμα είχε φύγει από το πρόσωπο του υπηρέτη, που είχε γίνει κάτασπρο και χλωμό. «Μάλιστα, κύριε», είπε. «Ήταν η φωνή του κυρίου μου».

Κατέβηκαν τρέχοντας τις σκάλες, πέρασαν από την τραπεζαρία, όπου υπήρχε ένα ήδη στρωμένο τραπέζι για πρωινό, και βγήκαν στη βεράντα. Η βροχή είχε πλέον σταματήσει, σαν να έκλεισε κάποιος μια ουράνια βρύση, και μέσα στο μαύρο σκοτάδι που ξεδιπλώνονταν τριγύρω, με μοναδικό φως εκείνο του φεγγαριού που ξεπρόβαλε γαλήνια πίσω από τα βροντώδη σύννεφα, ο Ντάρσι έτρεξε τρεκλίζοντας προς τον κήπο. Ο υπηρέτης τον ακολούθησε κρατώντας το κερί, φωτίζοντας τον Ντάρσι από πίσω με τέτοιο τρόπο, ώστε η τερατώδης σκιά του έπεφτε στο γρασίδι μπροστά του. Διάσπαρτες οσμές τριαντάφυλλου και κρίνου ενώνονταν με την μυρωδιά της νοτισμένης γης και απλώνονταν γύρω του, αλλά πολύ πιο έντονη ήταν μια διαπεραστική και καυστική μυρωδιά που του θύμισε ξαφνικά ένα συγκεκριμένο σαλέ στο οποίο κατέφυγε κάποτε στις Άλπεις. Μέσα στο σκοτάδι που έσπαγε μόνο από το θαμπό φως του ουρανού και την αβέβαιη φλόγα του κεριού που τον ακολουθούσε, είδε ότι η αιώρα στην οποία ξάπλωνε συχνά ο Φρανκ ήταν κατειλημμένη. Μπορούσε να ξεχωρίσει την λάμψη ενός λευκού πουκάμισου, σαν να υπήρχε κάποιος άνθρωπος εκεί, αλλά πάνω του υπήρχε μια αδιόρατη σκοτεινή σκιά, ενώ καθώς πλησίαζε, η καυστική οσμή γίνονταν όλο και πιο έντονη.

Ήταν μόλις λίγα μέτρα μακριά, όταν ξαφνικά η μαύρη σκιά πήδηξε στον αέρα και μόλις προσγειώθηκε ακούστηκαν χτυπήματα από σκληρές οπλές στο μονοπάτι κάτω από την πέργκολα, που έτρεχαν με παιχνιδιάρικα βήματα για να χαθούν πίσω από τους θάμνους. Όταν έφυγε, ο Ντάρσι μπόρεσε να δει ξεκάθαρα μια φιγούρα πάνω στην αιώρα. Για μια στιγμή, από τον απέραντο

τρόμο για το άγνωστο, βράδυνε το βήμα του και περπάτησε μαζί με τον υπηρέτη μέχρι εκεί.

Ήταν ο Φρανκ. Φορούσε μόνο πουκάμισο και παντελόνι, και κάθονταν με τα χέρια σταυρωμένα. Το βλέμμα του ήταν καρφωμένο επάνω τους, ενώ το πρόσωπό του ήταν μια μάσκα φρικιαστικού τρόμου. Το πάνω χείλος του, τραβηγμένο προς τα πίσω, άφηνε να φανούν τα ούλα, και τα μάτια του δεν επικεντρώνονταν στους δύο ανθρώπους που τον πλησίαζαν, αλλά σε κάτι πολύ κοντά του. Τα ρουθούνια του είχαν πλατύνει, σαν να πάλευε να πάρει ανάσα, ενώ η ενσάρκωση του τρόμου, ο αποτροπιασμός, και η αγωνία του θανάτου ζωγράφιζαν τρομακτικές γραμμές στα λεία μάγουλα και το μέτωπό του. Καθώς τον κοίταζαν, το σώμα του έπεσε προς τα πίσω, και τα σχοινιά της αιώρας έτριξαν και τεντώθηκαν.

Ο Ντάρσι τον σήκωσε και τον κουβάλησε μέσα. Κάποια στιγμή νόμισε πως ένιωσε μια ελαφρά σπασμωδική κίνηση των άκρων, παρόλο που έπεφτε όλο το βάρος του φίλου του επάνω του, αλλά όταν μπήκαν στο σπίτι, είδε πως δεν υπήρχε ίχνος ζωής μέσα του. Όμως, το βλέμμα του φρικτού τρόμου και η φοβερή αγωνία είχαν φύγει από το πρόσωπό του. Ένα μικρό αγόρι που είχε κουραστεί από το παιχνίδι αλλά ακόμα χαμογελούσε στον ύπνο του, ήταν το σώμα που κουβαλούσε στην πλάτη του και είχε μόλις αφήσει στο πάτωμα. Τα μάτια του ήταν κλειστά και το όμορφο στόμα του είχε βρει ξανά τις χαμογελαστές καμπύλες του, ακριβώς όπως πριν από λίγες νύχτες, στο λιβάδι δίπλα στο ποτάμι, όταν τρεμόπαιζε στο άκουσμα της μυστικής μελωδίας της σύριγγας του Πανός.

Τον παρατήρησαν πιο προσεκτικά.

Ο Φρανκ είχε επιστρέψει από το μπάνιο του πριν το δείπνο εκείνο το βράδυ φορώντας, όπως συνήθως, μόνο πουκάμισο και παντελόνι. Δεν είχε αλλάξει ρούχα, ενώ κατά τη διάρκεια του δείπνου, θυμήθηκε ο Ντάρσι, είχε σηκώσει τα μανίκια του πάνω από τον αγκώνα. Μετά το δείπνο, ενώ συζητούσαν για διάφορα θέματα μέσα στην αποπνικτική νυχτερινή ζέστη, είχε ξεκουμπώσει το πουκάμισό του για να αφήσει τις μικρές ανάσες του αέρα να παίξουν πάνω στο δέρμα του. Τα μανίκια ήταν ακόμα σηκωμένα, το πουκάμισο ανοιχτό, όμως στα χέρια και το σκούρο δέρμα του στήθους του υπήρχαν περίεργοι αποχρωματισμοί που όσο περνούσε η ώρα γίνονταν πιο καθαροί και έπαιρναν σχήμα, μέχρι που φάνηκε καθαρά ότι τα σημάδια ήταν έντονα

αποτυπώματα, σαν να προκλήθηκαν από τις οπλές κάποιας τερατώδους κατσίκας που πήδηξε επάνω του, αφήνοντας στο σώμα του την σφραγίδα της.

ΙΑΕΣΙΝ
ΑΝΤΡΟΝ